

CARTILE

SATEANULUI ROMANU.

DESCÉPTA-TE ROMANE!

Cartea VI.

Iunie.

An. IX.—1884.

Unele lupte ale Domniloru romani

Stefanu celu mare si Michaiu vítézulu.

Lupt'a dela Resboieni seau Valea-Alba.

(Urmare.)

Moldov'a mea cea dulce! o tíera multu iubita!
De ce cu velulu mortiei ti-e fruntea coperita?
Nu esci tu semenata cu sânge vitejescu? —
Pre luncile-'ti ridiênde eroii inflorescu;
Feciórele-'ti suntu d'albe, placute, graçiose,
Cá stelele de auru in seri primaveróse
Cositi'a ta balae cu dulci flori impletita
De riuletie limpedi nu-i óre recorita?
O tíera! Ce-'ti lipsesce de atátu te-ai intristatu?
Si ce strigare cruda tacere-a turburatu?

D. BOLINTINEANU.

Inca nu se uscasa sangele romanescu sub sórele Moldovei, inca nu se alinase dorerile cele sfasiatóre a maiceloru ce plangeáu pre fii loru cadíuti pentru neaternarea frumósei Moldove, si ceriulu éra se rosí, éra prevestea lupta, lupta si ér' lupta pentru esistintia. Fetiórele plangeáu inca pre logodnicii loru cadíuti, — ducându cunune, de floricele pre mormintele loru, ér' barbatii si fetiorii Moldoveni ér' 'si-prefaceau plugurile in busdugane si cósele in lânci spre a asceptá inca o incercare, incercare grea, prin care avea se tréca patri'a loru, scump'a loru Moldova.

Sultanulu Mohamedu alu II-le parasí seraiulu, se puse in fruntea óstei turcesci, cá se spele rusinea dela Rahov'a. O furía teribila 'lu preocupá. Moldovenii, o mâna de ómeni se faca atât'a inpotrivire! Acést'a nu si-o potea inchipuí.

Cu tóte aceste inse făcù pregatirile cele mai mari. A adunatu la Sofi'a (vechi'a Sardica) o armata din intréga imperatî'a turcésca. Má neci cu atat'a nu s'a indestulitu, ci a intratu in intielegere cu Chanulu Tatariloru si cu Domnulu Munteniei, cá acesti'a inca se atace Moldov'a.

Candu porní Mohamedu de acasa, atunci o ostire mare de Tatarí scoborí in Moldov'a pustiindu, ardiendu si robindu totu ce le stá in cale. Intréga Moldov'a erá intristata, dar' nu desperata. Romanulu nu scie desperá. De ace'a marele poetu Bolintineanu díce:

„O tíera! ce-'ti lipsesce de-atátu te-ai intristatu?“ ér' neci decátu de ce ai desperatu?

Marele Stefanu indata tramise soli la vecinii sei Poloni si Unguri cá se-i vína in ajutoriu in contr'a duşmanului comunu. — Inse Matí'a regele Unguriloru nu făcù altu pasiu decátu cá promisè a aperlá Dunarea, ér' Casimiru regele Poloniei se multiemí a tramite o solia la Sultanulu, in care 'lu rogà cá se nu atace pre Stefanu ci déca a gresitu cev'a se se judece in o conferintia de principi. (Cronic'a Moldovei, N. Costinu.)

Stefanu dar' remase si asta-data singuru cu Moldovenii sei. Cá unu noru de locuste navaliáu acumu duşmanii in Moldov'a — de-o parte Tatarii, de alt'a Turcii. Atunci Stefanu desí parasitu de toti cu anima liniscita si cu frunte senina, acceptá multímea duşmanóse ce veniá alu loví in tíer'a s'a.

Acésta stare de-lucruri o descrie poporulu, in dialogulu dintre Stefanu si Sioimu.

Asié díce Stefanu, indreptându-se catra Sioimu:

Sioímule, sioimutiu usioru
Fà-te róta susu in sboru:
Ce se vede la hotare
De s'aude sgomotu mare?

Sioimulu dându din aripi se redicá in inaltulu ceriului si cu ochiulu seu petrundietoriu vede órdele Tatariloru la Nistru sí ceat'a nenumerala a Turciloru cum 'si-indrépta pasii loru spre Moldov'a pentru de a-se preface intr'unu

momentu intinsu si tacutu. Si din rotirea lui raspunde de de-asupr'a noriloru, cá si de-alta-data :

Stefane vítézulu meu
Dieu, de altulu c'ar' fi reu...
Te calcu hanií tataresci
Si urdiile turcesci...
Dar' de tene multu e bine
Cà tu esci sioimauu cá mine.

Stefanu aude glasulu sioimului, dar' remâne liniscitu, — pre fruntea lui nu trece nice unu noru de intristare, seau temere. — Elu 'si-pune credinti'a in Domnedieu si contra acel'a 'si-inderépta rug'a s'a. Stefanu erá crestinu bunu cá toti romanii si desí au fostu vremi candu erá parasitu de toti — cum erá bunaóra si acum, — de Domnedieu in care a crediutu si pre care l'a cinstitu si adoratu, neci odata n'a fostu parasítu. Si acum dar' cá totu-de-a-un'a dupa ce s'a rogatu lui Domnedieu si-a inceputu planulu asia, dupa cum si l'a fostu cugetatu mai bunu pentru mic'a lui armata.

Tatarii au fostu cei de antai cu cari a sustienutu Stefanu lupt'a. In vreme de trei díle i-i sfarmá cu totulu la Nistru. Cetele tatare fugiáu mancându pamentulu si dupa cum dice Bolintineanu: — „Neci odata armata in fuga nu se aflá in stare mai miserabila cá acést'a. Fugarii cei mai virtosi luptáu cu cei mai slabi cá se le iée caii se póta fugi repede. Unii se inpotriviáu, se loviáu, se ucideáu, altii aruncáu armele cá se fia m'ei usiori.“ — Ér' Dlugos scrie: — „Mai multi Tatarii s'au taiatu in fug'a loru de sabi'a Moldoveniloru decátu pre campulu de bataia. Deci spaiméntându-se Tatarii, cá se póta mai bene fugi, nu numai armele ci si sielele si vestmintele le lapedáu si cá nesce turbati goli sariáu in Nistru, unde se innecáu.“

Tatarii déra eráu sdrobíti. Mai multi de 15.000 au picatu in acésta lupta, asia câtu acést'a armata neci odata nu mai poteá atacá pre Stefanu.

Puçini câti mai remasera din óstea Tatariloru se miráu de viteji'a Romaniloru si li-se parea inca multa vreme dupa lupta cá audu versu de românu strigându in urm'a loru cáam asemeni cuvinte:

Mèi Tatare, unde tî-i pal'a?
Mèi Tatare, unde tî-i calulu?
Mèi Tatare, unde tî-i fal'a?
Nu-ti spusei se nu treci malulu?
Nū sciái-tu, mei vecine
Ce-i Romanulu in turbare
Corbii muşca-acum dein tene
Mèi Tatare, mèi Tatare!... (Alesandri)

Dupa-ce a ispravitu cu Tatarii, Stefanu s'a repedîtu la Dunaré catra locul acelu, unde Mohamedu voiá se-si tréca armat'a turcésca pre cincii poduri facute cu ajutoriulu Domnului românú din Munteni'a Radu. — Din lupta in lupta se aruncá Stefanú; si bratiile Moldovene in locu de a se osteni se otieliáu.

Cându treceáu Turcii Dunarea pre poduri, Stefanu se incercá a-i oprí, primindu-i cu tunuri si ploi de sageti. Sângele Turciloru inrosiá valurile Dunarei dar' ei totu nu se potura impiedecá se nu tréca. — „Vediendu acést'a Stefanu incepù a se retrage dinaintea Turciloru, cà-ci ar' fi fostu si nesocotintia a stá la lupta pre siesu cu unu duşmanu atátu de numerosu. Dar' retragerea lui Stefanu erá asia dicându o pustíire a tierei, cà-ci pre unde treceá elu se redicáu satele se ardeáu si nimiceáu tóte semenaturile si campiile. Femeile, betranii si copii cu averile loru se ascundeáu in munti, ér' barbatii ce poteáu redicá arm'a contr'a duşmanului patriei se inroláu sub stindardulu Moldovei.

Mohamedu ori incatràu aruncá privirea nu intélniá decâtu sate desierte, campuri góle si arse, cu unu cuventu pustéiu infricosiatu, ér' pre acei'a pre cari i-tramiteá dupa provisiuni nu-i mai vedeá mai multu, cà-ci Moldovenii esiau din ascundietórele loru si-i ucideáu indata. Chiar' si trup'a cea mare a Turciloru erá adeseori atacata pre neasceptate de Moldoveni, si-i faceáu perderi mari si sêmtitórie. In câteva dîle Turcii pierdusera in modulu aretatu 30.000 ómeni. Ma ce e mai multu se nascù o fómete si o ciurma infricosiata. Erá lucru firescu cá se se nasca fómete, deórece Romanii précum amu amintitu mai susu, se retrageáu nelasându decâtu pustéiu in urm'a loru, si astufeliu cându sosiá sultanulu

cu turcii sei nu aflá nimicu de mâncare neci pentru armata, neci pentru cai, cà-ci si semenaturile si fenatiile inca le ardeau pe intregulu Moldovenii in retragerea loru.

Intielegându acum'a Sultanulu cà de vá mai merge lucrulu totu asia elu 'si-pierde intréga armat'a fó'a cá celu puçinu se se bata odata la câmpu deschisu, si-a impartitu armat'a s'a in mai multe corpuri si le tramise apoi pre tóte cá se cuprinda trecatórele si astufeliu se incungiure pre Moldoveni. Dér' nici prin acést'a nu s'a schimbatu starea lucrului, asia câtu Mohamedu se descuragiá cu totul. Ar' fí rogatu elu acum din tóta anim'a pre Stefanu de pace, dar' rusinea 'lu opriá. Elu Mohamedu Sultanulu turciloru se cersiésca pace dela Stefanu, Domnulu unui petecu de pamentu! Ast'a nu se poteá. Dar' mai erá inca o cauza pentru care nu cereá pacea, si anume portá mare frica cà pacea ceruta nu i-se va dá si atunci unde erá se fia fal'a si ambitiunea lui Mohamedu?

Aveá Mohamedu mare sperare in Radu alu V-le Domnulu Munteniei care avea ostasi romani cá si Stefanu si trebuia se aduca si provisiuni pentru armata. Despre acestu Radu si despre Stefanu scrie Haşdeu asemênându-i prin urmátóriele cuvinte:

Mare si mare
E fie-care
Si sémenu n'are
Sub sântulu sóre,
Dar' din pecate
Doi fii de unu tata,
In locu de-a bate,
Lit'fa spurcata,
Frate cu frate
Voru se se bata.

Acum Stefanu vedindu cà duşmanii 'lu imbuldiescu de tóte laturile, dupa-ce mai tramise inca odata dupa ajutoru la Casimiru, tienù sfatu cu capitaniu sei, cari 'lu sfatuiru astufeliu: — „Turcii suntu inca multi la numeru. Neci odata Sultanulu nu a redicatu o ostire mai mare cá acést'a. Déca ne vá invinge pre noi cu deseversire si pre Mari'a t'a te vá robí, voru face ce voru voíi ei in Moldov'a, voru face pasialicu

séu voru numi unu domnu vasalu. Pre câtu inse voru sci că Ștefanu este in petióre si in capulu unei armate nu voru cutezá a face nemicu.“ (Bolintineanu, Viéti'a lui Ștefanu Voda p. 88.)

Sfatulu erá fórte intieieptu, Ștefanu cá unu preceptoriu de lucru intielesé acést'a, deci se retrasé mai in launtru si in urma asiediá pre Moldovenii sei la Resboieni, — o vale strêmta pe ap'a Moldovei incinsa de dealuri cu paduri mari, numita apoi si Valea Alba.

Aici se intemplá vestit'a lupta alui Ștefanu cu Mohamedu alu II-le, in 26 Iuliu 1476.

In sér'a de 25 Iuliu, Moldovenii zarira prin cétia in departare o armata apropiându-se. — Ștefanu cugetá cá in sfêrsitu Casimiru vá fí esitu din amortial'a obicinuita si i-tramite ajutoriu in contra dușmanului crestinatei, inse unu betrânu albu cá érn'a clatinându din capu i-vorbí cãm astufeliu :

— „Nu crede Mari'a Ta cá Lesii voru veni in ajutoriu căci î-i cunosc de multu. — Ei nu-ti voru dá ajutoriu decâtu déca le vei inchiná loru Moldov'a si le vei platí tributu.“

Unu fulgeru lucí la aceste cuvinte in ochii lui Ștefanu. Eu se dau Moldov'a pre mâni straine? Pâna cându inca Moldoveanulu e voinicu! — Nu, mai curandu va fí Moldov'a unu mormentu intinsu decâtu o tíera sclava. Ast'a e vointi'a mea. — Ast'a e vointi'a Moldoveniloru!

O ceata de călarasi fù tramisa indata cá se afle ce armata e ace'a ce se zarea. Ceat'a sosí curundu aducându vestea că o multíme ne numerata de Turci se apropia.“ Preste puçinu óstea turcésca se asiediá se odichnésca dupa strapatiile ce facuse; si déca Ștefanu o ar' fí atacatu acuma, de siguru că invingerea erá pre partea lui in scurtu tempu, că-ci nu sosira inca vulturii de Munteni sub Radu, cari desí mai pucini 'lu nacajira cu multu mai tare cá multimea Turciloru, de órece Muntenii eráu Romani — eráu lei. . . .

Dar' Ștefanu nu-o-a facutu acést'a, si a gresitu reu. — In 26 Iuliu 1476. Sevganbasí din Trapezunt in fruntea Jenicerimei incepù ataculu. Elu urmatu de soldatii sei se indesá totu mai mulu pre calea ce se strîmtéza intre poduri.

Atunci Stefanu demandă cavaleriei s'ale se descalece si se se însire pre marginile podurilor, ér' in calea cea din ce in ce mai strîmta, asiedià dóue tunuri cu cartece.

Turcii incrediuti in multîmea lorú eráu cá securi de invingere. Scieáu ei bene cà Moldoveanulu e voinicu, dar' scieáu si acc'a cà suntu numai o mâna de ómeni pre lânga multimea lorú cutropitóre. — Se aruncara deci cu furia pre vale in susu, inse furi'a lorú se prefacù curundu in spaima. Abia intrara; si o ploia de sageti, glontie si cártece i-i trêsní de amendóue laturile padurei. Jenicerii ne-dedati cu astufeliu de lupte in cari glóntiele si sagetîle esieáu din mâni nevediate din intunecós'a umbra a padurilor, — se infricarà cumplitu. Caii Jenicerilorú cålãreti se poticnira séu cadiurà ucisi cu cavalerii lorú cu totu. Atunci cavalerîmea turecsca plina de spaima, întórse spatele spre a luá drumulu indereptu. Pedestrasii ce veneáu in urma eráu cutropiti de cavaleria, ér' Romanii din intunecimea padurei i-i improscáu mereu cu glóntia si sageti.

Erá mai multu, de catu o lupta, — erá unu macelu. — Susu pre bolt'a ceriului unu sóre aruncá radie doióse pre pamentu. Dar' radiale lui se pareáu rosii cá sângele preste care se versáu. Elu avea se privésca o lupta între crestini si pagâni, între asupriti si asupritori, între cei ce voiáu si doreáu libertate si neatêrnare si între cei ce voiáu subjugare si prèdare. Caus'a celoru de antâiu erá drépta, — si Domnedieu iubesce pre cei drepti, cà-ci elu e Domnedieulu dreptatei, apera pre asupriti si umilesce pre asupritori, doresce libertatea tuturorú popórelorú si uresce sclavi'a si despotismulu.

(Va urmá)

GEORGIU SIMU.

La esamenu.

Veniti frati, veniti scolari,
Veniti toti, cu mici cu mari,
Se aretamu ce-am invetiatu,
Cercetându scóí'a din satu?!

Celu ce-a fostu sêrguintiosu,
Va respunde adi frumosu;
Si va fi de toti laudatu,
Pentru sporiulu aretatu. . . .

Dar' cine-ar si fi in stare,
Se spuna folosulu mare,
Ce are omu 'n viétia,
Dupa cartea ce invétia?

Fiti dar' frati, de-ací nainte
Totu asia cá mai 'uainte . . .
Cá parintii vostri se véda,
Din voi fapte totu de lauda.

Ascultati de-invetiatoriu,
Cá de-unu bunu conducatoriu;
Si apoi fiti linisciti —
Cà veti fi si fericiti.

Pentru totu ce-i bunu, frumosu,
Ve-insufletiti bucurosu;
Sî Domuedieu vá-ajutá,
Déca ast'feliu veti urmá.

Domnedieu va miluí,
Si de rele va ferí; —
Cà-ci ferice-i celu ce scie
Carte, inca din pruncie!

I. J. ARDELEANU.

Mam'a prea buna-e nebuna.

— **Novela poporala originala.** —

S'a stinsu si bietulu Leusteanu! Si dómne, dómne, ce voinicu de omu a mai fostu! Mare n'a fostu nici odata, dar' tare si frumosu a fostu; apoi erá dintre ómenii cei mai alesi, cei mai de cinste si mai avuti. Tatalu seu — Ddieu se-lu odihnésca — erá unu horitoriu mare; chiar' in revolutia s'a insuratu si in vremea nemtiloru a si ajunsu biráu la satu, cá erá omu bogatu si harnicu si de omenia. Dóra

la anulu dupa ce ajunse biràu avù pe Petriuc'a, pe fiuso, Leusteanu celu micu, cà elu erá Petru Leusteanu celu mare Nici nu erá in satulu Toroboiu omu mare cá Petrea Leusteanu, adeca ca biràulu, care aveá unu fiu cu numele Petriuca. Si cresteá Petriuc'a cá din apa, cà erá singuru la parinti, si mum'a sa Lidi'a-lu tienea cá pe apa pucina; si vení Petruc'a biràului in anii scólei, dar' findu puiulu mamei amblá numai atunci la scóla cându voiá elu, ér' mama-sa 'lu lasá numai cându erá vremea prea buna. Cându erá numai ceva vèntu afara, candu plouá numai cumu ai cerne printr'o sita désa, candu erá tina numai catu de pucina, jupânés'a biràitia mi-dícea: dute Nitiule singuru, pe Petriuc'a nu-lu potu lásá adi la scóla, cà vedi cum bate ventulu de poganu si me temu se nu se recésca; ori: vedi cumu plóua, de gandesci cà tórna din cofa; ori: vedi ce fleci s'a facutu, de totu s'a inglodá bietulu baiatu. Eu mergeamu la scóla gandindu: ce bine-i déca-su bogati; ori: dómne ce mama buna are! Ve spunu dreptu cà pismuiamu fericirea prietinelui mieu, la care trebuia se mergu in tóta dîu'a cá se-lu ducu de mâna la scóla de vá avé gustu, ori voia. De cele mai multe ori inse mergeamu la scóla fara elu, dar' totu nu-mi parea reu cà l'am chiebatu, cà nici candu nu iesiamu dela ei fara cá muma-sa se nu-mi fí datu baremi unu meru. Candu se intemplá inse se aiba Petruc'a gustu de a vení cu mine la scóla ori muma-s'a voiá de a-lu lásá atunci erá si mai bine; de abia duceámu pana la scóla merindarea cea plina de merinde intr'o mana si urciorulu cu apa intr'alta. Astufeliu scolarii cu Petriuc'a vre'o trei ani, apoi mersèiu la scolile cele mari, ér' elu remase acasa pana va gatá baremi slovele (literile) cà nici ata'ta nu invetiase in trei ani, bá nici in vecii veciloru! Si cumu ar' fí sî potutu invetiá, candu muma-s'a nu-lu trimitea la scóla numai de doru, ér' tatas'o dícea invetiatoriului, de câte ori-i dá leafa: domnule, numai te rogu ié pe Petriuc'a cu bun'a, nu-lu silí tare, nu-lu luá cu asprulu, cà câtu va invetiá — atáta va fí, sciu cà nu o se-lu facu popa nici dascalu, cà are cu ce traí, numai de mi l'ar' tîneá Ddieu. Ér' déca invetiatoriulu dícea

câte odata: bine, bade Petre, dar' stà reu cà chiar copilulu biràului sè nu invetie nimicu, pre candu alti copii seraci invétia; nu potu suferí cá se remana asia, trebue se-lu invetiu baremi a cetí si a scrie acumu pana e micu, dreptu acea tramitemi-lu in tóte dílele la scóla. Candu audiá badea Petre un'a cá ast'a, apoi spunea verde invetiatoriului: Nu-lu mai trimitu la scóla déca te laudi cà mi casní copilulu, cà dóra nu-i serantocu. Eu cumu traescu fara carte? — Cu ast'feliu de ispravi si de amblari la scóla se tredí Petruc'a de 14 ani totu amblandu la scóla, fara de a scí cev'a. — Atunci lasà scól'a, si apucà bâ't'a si hai la vite. Dómne, dómne, cum mai plansè biraiti'a in díu'a dintaiu candu merse Petruc'a la vite, si apoi — rogu-te — cumu n'a plânge, cându copilulu ei, puiulu mamei, Petruc'a mamei, bunulu mamei, are sè mérga o díua intéga de acasa, se nu-lu véda de deminéti'a pâna sér'a! Apoi câte se potu intemplá intr'o dí de véra? O plóia mare cu vijelia, o rumpere de noru, o furtuna cu grandina, o dómne, dómne! Dar apoi boii, dóra si aceia câtu necazu nu voru face la Petruc'a mamei: se-i màie pâna in campu, acolo . . . dómne sânte! dar' de voru fugí in malaiulu cuiva pâna va mâncá puiulu mamei! Totu ast'feliu de gânduri framéntara pe lelea Lidia, câtu fù diulic'a de mare. Sér'a, cându 'lu vèdiù voinicu sosindu acasa cu vitele, planse de bucuría si-lu gugulí si-lu sarutá togmai cá si cându-lu trimitea la scóla, ori cându veniá de undevá dela jucarei, Acumu nu mai erá puiulu mamei. acumu incepù a fí harniculu mamei, intieptulu mamei, gazduti'a mamei; badea Petre, biràu, inca-lu desmierdá, elu-i dícea: sluguti'a tati.

Si cresceá Petruc'a Leusteanu in desmierdari si resfateri: adi erá mai mare si mai frumosu de cum fusese ieri, dar si mai forobrazu, si mai misielosu. Mai in tóta diu'a trebuiá se vina pe pâra la biràulu; unulu cà: Petriuc'a dtale a lasatu boii in otava cu voiá, altulu cà: Petruc'a a dusu cu bratiulu cucuruzi din holda si i a datu la boi, alu treile cà: Petruc'a a intratu in póla viiei si a batutu merii si perii ómeniloru, alu patrulea cà: Petruc'a a spartu capulu la copilulu Teba-

nului, si asiá, rara erá dîua se tréca fara procese si fara procese si fara primejdie, totu in urm'a harnicutiului si a bunutiului. Badea Petre se cam catraniá cate odata, dar' lelea Lidia, muiere cu minte si intielépta, totu-de-a-una-'lu molcomiá: „Dar' mòi barbate, dóra numai nu-ti vei pune mintea cu unu copilu; din nepricepere face, puiulu mamei, ce face; unde ai mai vediutu tu copii intielepti si babe frumóse; Las', cá de va trái, i vor' ajunge si lui necazurile.“ — Cu ast'feliu de vorbe blande si intielepte muiá lelea Lidia anim'a badei Petre si o faceá cá o placinta, incatu nu numai cá nu sfadeá ori pedepseá pe Petruc'a pentru forobrazii si misieli, dar' de celea mai multe ori nici nu-i le pomenia, cá nu cumva se se supere puiulu mamei si se-i cada cumva cin'a reu! ori se aiba nesce visuri grele, bietulu copilu! Ast'feliu crescù Petriuc'a mamei pânà erá câtu ómenii de mare, totu in fapte voinicesci: in cërta si bataie cu alti cotângani de sém'a lui, vér'a la boi, érn'a in siediatóre nop-tile, ér' preste dîua tavalitu a lene pe patu, mai la ospetie si crisme, mai pe la cláci si elu mai úscie pe unde. Nici nu erá jucausiu cá elu in totu satulu; 'ti erá mai mare dragulu a-lu vedé jucându câte cu dóue fete odata. Si nu erá féta carea se nu se simtia mandra candu o luá Petruc'a biráului la jocu.

(Va urmá.)

J. P. RETEGANULU.

Voina.

Dute, Voino, dute
Cu oile 'n munte,
Sî mi-ti ada a minte
Unde m'ai lasatu
In margini de satu
Cu secerea 'n grâu
Cu furc'a la brâu!
Pucinu seceráiu
Degetu-mi taiáiu.
— Iá, socra-mea-iá,
Iá maicuti'a mea,
Pucinu seceráiu
Degetu-mi taiáiu!

Ea cà me muștrá
Sî 'mi cuventá:
Tu tî-l'ai taiatu
De-alu Voinei banatu!
Sî nor'a se superá
Sî pe plaiu la dealu se luá,
Se duceá, catu se duceá,
O mierlitia intelniá:
— Vai mierlitia mea,
Fi tu bunicea,
De esci vorbitórie,
Cum esci sburatórie,
Unu respunsu a-mi dá:
Vediut'ai ori ba
Pe mândrulu Voin'a?
Sî mierl'a-mi táceá
Nu mi-si respundeá.
Ea mergeá, mergeá,
Cuculu o 'ntelniá:
— Cucule, cucule,
Cu penele sure,
De ai sci cuventá
Eu te asiu întrebá
Ai vediutu ori bá,
Ici, in calea t'a
Pe mândrulu Voin'a?
— Cucu-i respundeá:
Eu cà l'am vediutu
Sî l'am cunoscutu,
In murgitulu sórelui,
Erá 'n vârfulu muntelui,
Oile 'n strunga bágá
Sî in strunga se puneá,
Sî mulgeá, câtu mi-si mulgeá,
O galeata o umplea,
Stanu de piétra se faceá!
Oile sî miórele
Se facura pietricele.
Er' canii atat' au batutu
Pân' buciume s'au facutu.

(BOUTIARIU.)